

De când s-au găsit unul pe celălalt, Lars și sora lui, Gerda, locuiau într-o școală de balene din magnificul Golf Ceresc din Nord. În fiecare seară, întunericul cădea peste căsuța lor. Odată cu venirea nopții, marea se calma și se îmbrăca într-o mantie întunecată — atât de întunecată, încât o balenă abia își putea vedea vârful nasului.

Se spune că cineva atârname luna peste mare, astfel încât balenele albastre, cele albe, cașaloții și balenele ucigașe să nu se teamă de întuneric. Se mai spune că balenele își arătau recunoștința, unindu-și vocile în cântec peste murmurul mării.

Dintre toate cântecele, unul ieșea în evidență; era cântecul de leagăn pe care Gerda și Lars l-au învățat de la mama lor:

*Stelele strălucesc în bezna cea deasă,
Vei înota acum departe de casă.
Vei cunoaște mările în splendoarea lor,
Iar cerul îți va spune povestea tuturor.*

*Ne vom vedea cu toții în Golful Ceresc,
Vom fi iar împreună, așa-ți făgăduiesc!
Înoată, copile, mereu cu speranță,
Iar cerul îți va fi călăuză prin viață.*

Toate balenele iubeau acest cântec. Toate, în afară de Mama Lisbet, o balenă boreală, care de îndată ce-l auzea, se încrunta de parcă ar fi avut un cârlig între sprâncene.

Gerda și Lars habar n-aveau de ce se încrunta așa. Într-o bună zi, și-au făcut curaj și au întrebat-o:

— Mamă Lisbet, de ce nu-ți place cântecul nostru?

După ce a pufăit un jet strașnic de apă pe nări, balena a răspuns, cu o voce neașteptat de blândă:

— E un cântec minunat! Cel mai frumos din întregul golf. Poate chiar din întreg oceanul. Așadar, de ce nu-l cântați pe tot?

— Cum adică „pe tot”? s-au mirat Gerda și Lars.

— Da, e mai lung de atât. De veți călători spre nordul golfului, să vedeți aurora boreală, veți găsi... ei, dar cine ar vrea să asculte poveștile unei balene bătrâne? Oricum, nu mai e nimeni care să aibă curaj să facă o călătorie așa de lungă...

Lisbet a oftat și a înotat printre corali.

